

L'ESTIU COM OPORTUNITAT PER PARAR I PREGAR

Crec que dit en poques paraules la Paraula de Déu avui ens diu Ell es fa present en la nostra vida, però no segons els nostres esquemes sinó a la seva manera. Que el trobem o no, no vol dir que no hi sigui. Crec que avui, en ple estiu, pot ser bo parar i pregar per sentir al Déu viu en la nostra vida. Però anem a pams.

Veiem en la **primera lectura** per exemple el cas d'Elies, un home temperamental, fogós, valent i decidit. Tenir aquest temperament i fer la voluntat de Déu li porta maldecaps; és un profeta i com a tal diu el que Déu vol que digui, i això li porta a no ser entès ni acceptat pels altres. El cas és que es veu obligat a fugir de la reina Jezabel, i el valent i impetuós Elies passa de l'ímpetu a desanimar-se tan profundament que arriba a desitjar ja la mort. En aquests moments Elies busca la presència de Déu... És en aquest moment en que Déu li dóna una lliçó; Elies espera la trobada espectacular amb Déu, ja sigui trobant-lo en el terratrèmol, en el foc... i no li troba... i en canvi el troba en el vent suau. Espera l'espectacle i es troba amb una naturalitat suau. Què ens deu voler dir aquest relat avui i aquí, a nosaltres? A Déu no se'l troba forçosament on ni com jo el vull trobar, ens passa amb Déu com amb les persones, és sempre sorprenent i per més que vulgui no el puc ni programar ni el puc utilitzar... Si això es veritat amb els homes quan més no és amb Déu! I encara, veiem com a l'Elies temperamental, quasi violent, Déu se li manifesta suau, i li ensenya a calmar el seu temperament i li ensenya a trobar-lo en la pau i el silenci. Que em vol ensenyar a mi Déu amb el meu caràcter, amb la meva manera de fer? Potser m'ensenyi a escoltar Déu tal com es manifesta de veritat més que no com jo voldria...

En l'**evangeli** veiem a Jesús després d'un dia pleníssim, ha parlat, ha caminat, ha guarit, atén la gent en la multiplicació dels pans... i al capdavall del dia sap trobar un moment de repòs físic, anímic, un moment de pau interior i de pregària. Puja a la barca i la mar es calma... Ara que és temps de vacances, sabem trobar moments de pau, de serenor, de silenci, de pregària? El nostre perill deu ser l'activisme, voler fer i fer coses, però ens parem a veure perquè les fem. Fins i tot en les vacances, quin stress!! Algunes persones fan un estiu de no parar, ni fent el turista... anar aquí, allà... fer,fer,fer!! Però, què ens mou a fer-les? Sabem trobar moments per dedicar-los a la família, a la gent del poble, senzillament per parlar amb els altres?... recordo que quan érem petits sortíem a la plaça del poble – a Algerri – m'agradava veure a la gent del poble que comentava la jugada, saber-hi "perdre temps" amb els altres...

Veiem als deixebles en la barca, molts l'han entesa que indica l'església, una barca que sembla també a vegades que s'enfonsi per les tempestes que té, però Jesús com amb els deixebles s'hi fa present i ens crida a la confiança en Ell, a tenir més fe. Veiem a Pere, impetuós també com Elies, s'entusiasma, confia i li diu a Jesús que si Ell ho vol pot també caminar per la mar, ho intenta i s'espanta i crida auxili. No ens passa com a Pere que passem de l'entusiasme a la sensació de fracàs en un moment? El seu gran problema és que no ha confiat prou en Jesús, s'ha fiat només de les seves pròpies forces... i d'aquí ve el fracàs. Potser ens cal a voltes frenar els entusiasmes que ens fan creure que sols ens menjarem el món!! i també veure que tampoc és tant fracàs el que ho sembla a primer cop de vista!!

La parada, la pregària ens poden ajudar a veure les coses a l'estil de Jesús... Demanem al Senyor que ens ajudi a trobar moments de pau i serenitat, no per paraitzar-nos sinó per poder carregar piles, que aquesta missa ens ajudi en ser un moment de trobada amb Déu i així poder fer l'autèntica missa, anar a la missió de donar a conèixer la Bona Nova als nostres germans. Que Ell ens hi ajudi.

Mn Josep-Lluís Aguilar (Pep), rector